čemž předpisy nesporného řízení hledí k tomu, aby byla mu možnost ta usnadněna; vyjádření, k nimž byli účastníci vyzváni, mohou učiniti pouhým dopisem nebo ústně do protokolu; to platí při jednoduchých věcech i pro řízení u sborových soudů. (uvedené platí, ať již bylo řízení zahájeno z iniciativy účastníka, či z moci úřední.)

(Dokončení příště).

ZE DNE

Dne 31. července t. r. zemřel a 2. srpna byl pochován dr. František Weiner, notář v Brně.

Dr. Weiner narodil se dne 13. listopadu 1871 v Olešnici, okres Kunštát, po studiích gymnasiálních v Olomouci a Brně, jednoroční službě vojenské v tehdejší Haliči a universitních studiích na Karlově universitě v Praze, byl v soudní a notářské praxi v Brně, v roce 1904 byl jmenován notářem v Konici a odtud byl v roce 1920 přeložen do Brna.

Dr. František Weiner byl činný nejen stavovsky, bylť členem notářské komory v Brně a místopředsedou mor.-slezské odbočky spolku čsl. notářů v Brně, ale i kulturně a osvětově.

Záměrným umístňováním mladých právníků Čechů v letech 1900 a násl. na uprázdněná místa kandidátů notářství na Moravě učinil průlom do německé državy ve stavu notářském na Moravě.

Dr. Weiner nechyběl při žádném kulturním podniku, ať již se jednalo o výstavy výtvarného umění neb koncerty, v Brně bylo vřele vzpomínáno jeho lásky k českému divadlu, jeho sbírky české keramiky, jimž věnoval mnoho času a péče, jsou pozoruhodné a Časopis spolku vlasteneckého musea v Olomouci přinášel často cenné příspěvky zemřelého z tohoto oboru.

O oblibě zesnulého svědčí hojná účast vynikajících osobností z brněnské společnosti a notářů a kandidátů notářství na jeho pohřbu.

S kolegou Weinerem rozloučili se při pohřbu za notářskou komoru brněnskou president Antonín Tesař a za mor.-slezskou odbočku spolku čsl. notářů předseda dr. Togner.

Budiž milému kolegovi a příteli česká země, již tak vřele a nesmlouvavě miloval, lehkou. tg.

Ministerstvo spravedlnosti zaslalo všem veřejnonotářským komorám na vědomí výnos ze dne 24. července 1934 číslo 38.094/34-8, tohoto znění:

»Se zřetelem na ustanovení čl. III. vládního nařízení ze dne 4. června 1934, č. 106 Sb. z. a n., kterým se mění a doplňují některé předpisy jednacích řádů pro soudy a mění se prováděcí nařízení ke katastrálnímu zákonu, stanovilo ministerstvo financí výnosem ze dne 9. července 1934, č. j. 82.193/34-III/6, aby katastrální úřady vyhotovovaly nadále geometrické (polohopisné) plány jen v normalisovaných rozměrech uvedených v cit. nov. vlád. nařízení. Zároveň pozměnilo ministerstvo financí zvláště také ustanovení odst. 13 svého výnosu ze dne 9. května 1929, č. j. 123.750/28-III/6 v tom směru, že dosavadní formát 21×17 cm nahradilo formátem 148×210 mm, a zavedlo normalisovaný formát pro tiskopisy ohlašovacích listů, soupisů ohlašovacích listů, protokolů, soudních usnesení (výroků) a jiných listin, a vykazuje výměr k ohlašovacím listům.

Soudy se upozorňují na tento nový výnos ministerstva financí, kterým je dotčen jmenovitě také výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 5. června 1929, č. 19.976 o vyřizování ohlašovacích listů (č. 12/1929 Věst.), dovolávající se výnosu ministerstva financí č. 123.750/28-III/6.

Odchylkou od čl. 11, § 1 vl. nař. č. 106/1934 Sb. z. a n. budou tedy soudy povinny již před 31. prosincem 1936 přijímati a do sbírky listin příslušné veřejné knihy zakládati snímky s katastrální mapy, které katastrální měřický úřad zhotoví v novém formátu jako přílohy k ohlašovacímu listu, náčrtky vyhotovené podle polního náčrtku atd.

Tím se doplňuje výnos ministerstva spravedlnosti ze dne 2. července 1934, č. 35.701/34-10.«

Předkládání polohopisných plánů při odepisování celých pozemků od souborů nemovitostí. Docházejí nás stížnosti pp. kolegů, že soudy požadují při knihovním odepisování celých pozemků příslušné polohopisné (geometrické) plány a dotazy, zda tento postup — knihovním zákonem neodůvodněný — jest správný.

Upozorňujeme proto v tomto směru na nové předpisy katastrálního zákona č. 177/1927, zejména na ustanovení § 42 odst. 5 a 7, kteráž jako lex posterior dřívější předpisy ruší resp. mění. Zde jedná zákon o nových vlastnických hranicích, a příslušné ustanovení bylo pojato do zákona za tím účelem, aby zavládla jistota a byly vyloučeny dosavadní spory v případech, kdy hranice vyznačené v mapě katastrální se nekryjí s hranicemi skutečnými, což při společném obdělávání souboru pozemků jediným vlastníkem se stává dosti často.

Nynější přísná praxe byla podle citovaných zákonných norem nařízena všem soudům výnosem presidia vrchního soudu v Praze z 11. března 1931 pres. 1—1/31 a z 10. června 1934 pres. 27—1/34 v důsledku výnosu ministerstva spravedlnosti z 12. dubna 1930 č. 14.292/30, resp. příslušných výnosů ministerstva financí a výnosu zemského finančního ředitelství v Praze z 23. února 1931 č. j. XX 185/31, z něhož pro informaci pp. kolegů citujeme doslovně body 4 a 6, vyslovující následující požadavky:

4. Aby knihovní soudy zkoumaly z úřední povinnosti podané knihovní žádosti také v tom, je-li splněno ustanovení § 42, odst. 7 kat. zákona č. 177/1927 Sb. z. a n. i v těch případech, kdy jde o převod vlastnického práva k pozemkům, jejichž hranice jsou zcela nebo z části v mapách zakresleny jenom v hrubých rysech (§ 13 kat. zák.) nebo jako v přírodě neznatelné (§ 4 vlád. nař. č. 64/1930 Sb. z. a n.), anebo sporné (§ 15 odst. 2 vlád. nař. č. 64/1930 Sb. z. a n.). Z uvedeného jest zřejmo, že za změnu držebnostních (vlastnických) hranic pokládá se i případ, kdy se od souboru parcel téhož držitele odděluje sice celá parcela, která jest však oddělena od ostatních parcel téhož držitele pouze hranicemi, vyznačujícími jiné vzdělávání nebo jiný výtěžkový předmět a pod., které byly určeny, zaměřeny a do katastrální mapy zakresleny pouze v hrubých rysech.

Staly-li se takové hranice pozemků, které nebyly nikdy komisionelně jako držebnostní vyšetřeny a zaměřeny, ani v přírodě trvale zajištěny (na př. hranice mezi rolem a loukou téhož držitele), hranicemi držebnostními (vlastnickými), bylo vyvoláno již mnoho sporů a nedůvěry jak k pozemkovému katastru, tak i k pozemkové knize, když se později zjistilo, že zákres takových hranic na katastrální mapě (mapě pozemkových knih) neshoduje se se stavem v přírodě.

Proto rozlišují se v katastrálním zákoně č. 177/1927 Sb. z. a n. (§ 42 odst. 7 a § 68 odst. 1), pokud jde o převod držby, pozemky nebo jejich soubory, které jsou po celém obvodu omezeny hranicemi držebnostními nebo hranicemi trvale zajištěnými (zdí, plotem a pod.), od částí takových souborů, jejichž vzájemné hranice byly stanoveny v pozemkovém katastru (na katastrální mapě) jenom přibližně.

Zcizují-li se takové části souboru pozemků téhož držitele (vlastníka), jest nutno, aby knihovní usnesení bylo doloženo geometrickým (polohopisným) plánem, a to i v těch případech, kde jde o převod vlastnického práva k pozemkům, které jsou v pozemkové knize označeny samostatnými parcelními čísly. V patřičném geometrickém (polohopisném) plánu musí býti vyznačeno zaměření nově utvořených držebnostních (vlastnických) hranic a tyto zakresleny podle výsledků zaměření a znázornění i jejich dosavadní zákres na katastrální mapě, liší-li se od situace nové hranice.

6. Aby knihovní soudy povolovaly zápis nových domů a jejich popisných čísel do veřejných knih, pokud ve věci nebyl sepsán ohlašovací list, jenom na žádost strany doloženou geometrickým (polohopisným) plánem o půdorysu budovy a případném nádvoří a potvrzením příslušného stavebního úřadu o tom, že bylo dáno povolení k užívání stavby, a že dům byl označen číslem popisným a jakým, a nikoli jen na podkladě potvrzení posléze zmíněných.

Při tomto upozornění poukazujeme též na oběžník, který rozeslala notářská komora v Praze všem svým členům dne 21. srpna 1934 pod č. j. 1212/1322 n. k.

Úřadovna Praha A Všeobecného pensijního ústavu v Praze upozorňuje, že podle zákona 117/34 nárok na přiznání státního příspěvku k důchodům podle pens. zákona jest uplatniti a doložiti potřebnými doklady do 31. 12. 1934. Datum 31. 12. 1934 je konečné a to nejen pro podání žádostí nových, ale i pro zaslání dokladů, které nebyly přiloženy k žádostem již dříve zaslaným. Současně se sděluje, že žádosti o státní příspěvek, podané Všeobecnému pensijnímu ústavu nebo jeho úřadovnám po 30. 6. 1930 považují se z hlediska zákona 117/34 za včas podané a není třeba, aby byly obnovovány.